

Μικρή καθόμουνα
στο δέντρο
και μεγάλωνα...
Από ψηλά
έβλεπα μακριά.

Αυτή είμαι εγώ:

Έχω ένα πράσινο σημειωματάριο. Σχεδιάζω και γράφω πράγματα που σκέφτομαι όταν είμαι στο δάσος. Το δάσος αρχίζει ακριβώς πίσω από το σπίτι μας.

Γνωρίζω το δάσος καλύτερα απ' όλους τους μεγάλους της οικογένειάς μου. Έχω παίξει εκεί στο δάσος μ' έναν λαγό. Έχω χαθεί μέσα στο δάσος. Έχω κοιτάξει σε σπηλιές που είναι πιο σκοτεινές κι από το σκοτάδι. Έχω ξαπλώσει σ' ένα ξέφωτο στον ήλιο, τα μαλλιά μου γέμισαν ξανθά τσουλούφια και στο στόμα μου πετάχτηκαν σποράκια σημύδας. Έχω χαϊδέψει βρύα με τα δάχτυλά μου. Έχω δει ένα ξωτικό, ένα αρπακτικό πουλί κι ένα ελαφάκι.

Ξέρω να σκαρφαλώνω στα κλαδιά του πεύκου. Δίπλα στο πεύκο υπάρχει ένα έλατο που η κορυφή του έχει κοπεί – είμαστε φίλοι. Κάθομαι στο δέντρο και γράφω. Από το έλατο ακούγονται τα ροκανίσματα του σκίουρου. Σαν να με ρωτάει τι σκέφτομαι, γιατί δεν ξέρει.

Σκέφτομαι αυτά που συζητούσαν οι μεγάλοι για το δάσος το πρωί. Δεν θέλω να είναι αλήθεια. Κατεβαίνω από το δέντρο μ' ένα σάλτο, βάζω το σημειωματάριο στην τσέπη του φούτερ μου και πάω σπίτι.

Τα δέντρα ανθίζουν στην αυλή μας:
η μηλιά, η κερασιά.
Η πασχαλιά έχει μπουμπούκια.

Στο σπίτι οι μεγάλοι είναι σκεπτικοί. Η μαμά, ο Σάκου, η γιαγιά Ίνα. Η μαμά σεβρίζει καφέ και κουνάει το κεφάλι της. Η γιαγιά σκουπίζει τα μάτια της. Ο Σάκου ρωτάει αν έχω δει στο δάσος ανθρώπους με φόρμες εργασίας και μετρητές. Ναι, έχω δει. Οδηγούσαν ένα μεγάλο μηχάνημα ανάμεσα στα δέντρα. Ο Σάκου λέει ότι το δάσος είναι ΕΝΤΟΣ ΣΧΕΔΙΟΥ. Δεν ξέρω τι ακριβώς σημαίνει ότι κάτι είναι εντός σχεδίου. Γι' αυτόν τον λόγο, όμως, οι μεγάλοι φαίνονται ανήσυχοι.

«Εσύ όμως να μην ανησυχείς.»

Η μαμά αναστενάζει και μου χαϊδεύει τα μαλλιά μου. «Όλα αυτά δεν αφορούν τα παιδιά».

Η ανησυχία όμως είναι σαν κολλισίδα, πιάνεται στα μαλλιά και τα μπερδεύει.

